

Düşümde Mevlana

— Ayşe Manav · 16 Aralık 2012

Sevgi ve huzur damlaları yağıyor evrene,
Her düşün damlada ahenkli notalarını fısıldıyor kulaklarıma,
Ruhumla bütünleşip dans ediyor sanki damlalar.
Her düşün damlada, yüreğime umut dolup taşıyor,
Sırılsıklam ıslanıyorum.
Çevredeki bütün çirkinlikleri yıkayıp,
Yağmurdan sonra açan güneş gibi temizliyor dünyamızı.
Bulut bulut göz yaşlarım geçiyor düşüncelerimden,
Çisil çisil yağın huzur yağmurunda
Ve ben tatlı bir sarhoşlukla kayboluyorum,

Ben sana geliyorum Mevlana.

Ruhum hiç olmadığı kadar hür ve bağımsız,

Sanki hafif bir esintide bedenimden ayrılıp,
Savrulacak bilmediği diyarlara.
Bazen bir damla olup yağacak evrene,
Bazen de sevmeyi unutmuş yüreklere düşen sevgi tohumu,
Bir martı kanadına yüklenen barış bulutu,
Karanlığın içinden faili meçhul bir el uzanıyor aniden,
“ Gel “ diyor, “ huzuru bulacaksın, ‘hadi gel.”
Sesi takip ediyorum hiç düşünmeden,
Sana geliyorum Mevlana.

Barış meşalesini yakan alev oluyorum,
Ocağında sevgi aşı pişen,
Dumanı sevgi, kardeşlik tüten
Boram boram duman oluyorum.
Denizlerde yolunu şaşırın balıkçılara yunus,
İstiridyeden çıkan inci oluyorum.
Çaresizlere derman,
Fakirlere aş oluyorum.
Adım sevgi, kardeşlik, huzur, mutluluk olup,
Tüm evrene yağıyorum

Sana sığıyorum Mevlana.

Bu huzur ve mutluluk içinde gözlerimi açıyorum,

Kırlangıçlar uyanmış sabah şarkılarını söylüyor,
Limon çiçekleri en güzel kokularını dağıtıyor,
Güneşin kızılığı düşecek dağların ardından denizlerimize.
Huzur damlalarıyla ıslanan sokaklar,
Pırl pırl yanacak güneşin aydınlığında,
Gökyüzü her zamanki gibi masmavi gülümseyip,

Işıldayacak dünyamıza.
Ve ben yine maviliğime döneceğim,

Gönül gözümde tükenmeyen umutlarımla.
Gözlerimde ilahi aşkla sana geldim Mevlana.

Sana sığındım Mevlana.

Ayşe Manav